

100% cotó

L
'La treva' és la peça més controvertida de la selecció d'espectacles recollits en aquest article i que es podrà veure aquest Nadal a Barcelona

Aquest Nadal hi ha una cartellera molt ambiciosa. Tot i que, evidentment, sempre els teatres de gran aforament busquen títols i repartiments estel·lars per persuadir l'espectador,enguany hi ha una conjunció de peces amb una forta empremta catalana. Algunes peces són reposicions de fa un any o més recents, del festival Grec o el Temporada Alta. Proposem un viatge pel teatre en directe, que toca la pell, que mira amb sinceritat: 100% cotó, vaja.

'El despertar de la primavera'

El actors viuen el que canten, el que ballen, el que expressen. Potser li falta alçada al teatre per projectar llargues ombres a aquest cant romàntic, expressionista. La història s'ha volgut traslladar als antecedents de la I Guerra Mundial. És adequat pel que fa al desconeixement sobre la sexualitat i no pot plantejar-se en un temps actual. La música del muntatge, sense ser enganxosa, té un ritme constant, que no defalleix. Amb balades per a l'amor i la sexualitat, per recuperar l'aire i aprofundir en la intensitat dramàtica. Són unes frases musicals que difícilment es repeteixen. I per això, gràcies a la intensitat de la trama, aconsegueix sembrar la peça de molts *hits*, que ben bé valdrien la gravació d'un disc. Disposar d'una banda en directe és tot un luxe, que cal afegir a aquesta oportunitat per a tot tipus de públic. És evident que el despertar de la sexualitat de bona part dels protagonistes pot ser embrió d'una conversa interessant entre pares i fills. Des de la necessitat de revoltar-se per fer-se un mateix la identitat, s'apel·la a la responsabilitat de la sexualitat. A saber conviure-hi amb els pares, o amb els fills. Com a *Per sobre de totes les coses*, aquest és un musical que es fa sense xarxa.

'Scaramouche'

● La cabriola dramàtica de Dagoll Dagom supera la mítica escena de la lluita

EL DESPERTAR DE LA PRIMAVERA

Steven Sater

Lloc i dia: 12 de novembre (fins al 8 de gener), Teatre Gaudí Barcelona.

LA TREVA

Donald Margulies

Companyia: La Brutal

Lloc i dia: 23 de novembre (fins al 15 de gener), a la Villarroel.

SCARAMOUCHE

Dagoll Dagom

Lloc i dia: 26 de novembre (fins al 29 de gener, per ara), Teatre Victòria.

ASTRONAUTES

R. Barceló i J. López (Minoria Absoluta)

Lloc i dia: 10 de desembre (fins al 8 de gener, per ara) Sala Rubianes. Club Capitol.

STILTON: GRAN RETORN A FANTASIA

Lluís Danés/ X. Lloses/ E. Llort

Lloc i dia: 11 de desembre (fins al 29 de gener, per ara) al Teatre Condal.

INVISIBLES

Circ d'Hivern Nou Barris. Dir. Joan Arqué

Lloc i dia: 13 de desembre (fins al 22 de gener), Ateneu Popular de Nou Barris.

MOUSTACHE

Coco Comín

Lloc i dia: 14 de desembre (fins al 15 de gener, per ara), Teatre Apolo.

Scaramouche. Construeixen tot un espectacle que és brillant en les formes (un vestuari que imposa, uns recursos escènics elegants, amb punts de sorpresa i de notable eficàcia) i busca profunditat en el fons. No s'accontenten a produir emocionants coreografies d'espases, sinó que també doten de contingut aquella lluita, fent molt lleugeres picades d'ullet al procés polític i social de Catalunya d'avui. Els actors no perden l'alè per cantar, tot construint uns personatges amb els quals empatitzar: des d'un comte malvat (Ivan Labanda, que té un riure que recorda el Wert de *Polònia*) a un Louis/René amb dots de paraula (Toni Viñals, com si fos el dissortat Cyrano de Bergerac, però amb un cor blanc i que vol la llibertat del poble). També són notables el treball de les protagonistes que revelen les contradiccions i la ràbia d'Olympia (Ana San Martín) i Camila (Mireia Mambó). També destaca la ingenuïtat de Fanny (Clara Moraleda) i el pragmatisme del calçasses de Don Bàrtolo (Jordi Coromina). La música serveix unes frases de balades de notable intensitat i un *Himne del poble* que evoca la rebel·lió de *Los miserables*. Sense arribar a transcendir-lo.

'La treva'

● Margulies no juga a ser Moawad. L'equip de La Brutal ha respectat el to de l'autor: tractar un tema èpic distanciant-

se. Parla de com el Primer Món sent des de la llunyania el crits de les víctimes en guerres sempre interessades. Sona contradictori construir un espectacle que pacifica consciències quan la fotògrafa i el seu company corresponsal de guerra han dedicat els darrers anys de la seva vida a provar d'aixecar consciències, rebel·lar ciutadans del Primer Món per obligar a compromisos dels seus governs. Julio Manrique disposa d'un repartiment molt ben equilibrat que construeix personatges creïbles, contradictoris, desesperats i que defensen l'aposta vital del moment com la que han triat, sense pretendre que hagi de prevaldre sobre les altres. Dóna per fer una conversa interessant, no per recuperar l'ànima d'un 15-M.

'Astronautes'

● L'equip de Minoria Absoluta repeteix la seva aventura còmica a l'escena. S'aparten dels polítics de torn i desenvolupen una trama fantàsica i passada de voltes sobre un conflicte que podria haver passat en el mòdul lunar que va portar el primer home a la lluna. Queco Novell, que havia provat un nou registre en l'ambigu *Confessió d'un expresident* (Grec 2016), de Davide Carnevali, torna al traç gros fent un Neil Armstrong primari al costat d'un rancorós Buzz Aldrin (Xavier Serrano) i un ignorat Michael Collins (David Olivares). Mireia

A tota vela.

El Circ d'Hivern de Nou Barris torna a les formes més netes i simples amb 'Invisibles'. La música i una acrobàcia amb una estètica bruta, d'assaig, però que connecta de forma sincera amb el públic CARLES CALERO

Portas acaba guanyant en la interpretació gràcies que el seu fregolisme li permet fer papers excèntrics però amb pàtines diferents de comicitat. La peça seria entretinguda si no decaigués el ritme en cada aparició de nou cadàver. En tot cas, sense pretensions, té un bon joc escenogràfic i supera de molt una peça que tothom ha volgut oblidar (*Magical Historical Club*).

'Stilton. Gran retorn a Fantasia'

● Lluís Danés imprimeix un color diferent en aquest Stilton de personatges estrafolaris. Beth Rodergas és una notable Neridiana i Stilton manté el seu to de covard i alhora, cavaller sense màcula. La música és variada i pretén compartir sintonia amb el *Som la companyia del bon retorn*. La canalla es distreu en aquesta novel·la fantàstica, però sense quasi conflicte (com ja passava en l'èxit anterior). En tot cas, són tots entranysables i només cansa tants encàrrecs que demana la Flordiana/Neridiana. La canalla connecta i respon a totes les insinuacions. Però, obedient, no revela l'engany a Stilton!

'Invisibles'

● El darrer Circ d'Hivern recorre, de nou, a la música en directe tot encadenant números artístics amb una poètica del desordre i una connexió absoluta amb el públic. No cal adoptar cap aire *clownesc* forçat. Simplement, compartir les ganes del més difícil, de la sorpresa, de l'equilibri insòlit. Tots juguen a la versatilitat i van deambulant per la roda alemanya, la corda, els trapezis, les escales, tot elements acrobàtics a què miren de trobar-los noves aparicions i desaparicions. Un petit monòleg insinua una arrencada i un comiat. I el títol? Segurament, perquè apel·len tant a allò que es tangible (la corda, l'escala, els cossos fent acrobàcia) com a l'intangible (el risc, l'emoció, la imatge poètica, les textures dels records i sí, també un punt de broma).

'Moustache'

● Coco Comín és una valenta empresària i una experimentada autora de coreografies. Ho ha demostrat a bastament amb la seva escola i amb la llarga trajectòria en la carrera dels musicals a Catalunya. Ara, s'ha atrevit a bastir una peça des de zero, amb el claqué com a dansa de referència. El cert és que Sharon Lavi (*Epic*, 2009) ha fet treballs molt més intrigants amb la companyia Tapeplas. I que el llibret pateix d'una desorientació en voler traçar una història que viatja erràtica cap a la tragèdia. *

EN COMPANYIA

J.B.

Amb parella

'You say tomato'

Tot seguit una llista de propostes que poden servir per passar una bona estona i aprofitar el tema de relació de parella. És el cas de *You say tomato*. Si es vol un aire més tràgic, caldrà plantejar el trencament de *Nora* o el musical d'*El despertar de la primavera*, la reposició de *Romeu i Julieta*; la recuperació de *La fortuna de Silvia*, de Sagarra, i l'aclaparadora *La treva*. Tendre és *El petit príncep, el musical*. Enigmàtic, *L'home sense veu*. El to més plaent, amb una ironia prou àcida: *Gente bien* de La Cubana i la reposició d'*El test.I*, per descobrir, *La taverna dels dos bufons*. *

Amb col·legues

'Art' i 'Sugar'

Amb col·legues per Nadal, en principi, senten bé les peces que, aparentment, tot és còmic. Després, sorgirà la capa de profunditat en una postfunció espontània. L'obra que posa l'amistat en litigi és *Art*. També *El test* promet una conversa divertida posterior. O *You say tomato*. *Sota teràpia* pot convèncer molts amics, amb un gir final de traca. Evidentment, la conya més sonada és *Gente bien*. De Filippo, aquest any apareix amb el *Sik sik y los otros* a l'Acadèmia. *Astronautas* (esfera Polònia) i *Moustache*, colorista i insòlita, completen aquest pack d'ofertes. *

Amb tiets i nebots

'Rhumia'

Pallassos sorneguers, trapelles i ingenus: aquesta és la recepta de *Rhumia*. També el circ d'*Invisibles* o la dansa amb *Bach à bac* busca un univers abstracte. *Scaramouche* apunta a la forquilla més àmplia d'edats. Hi ha qui tindrà records *technicolor*; i hi ha qui estarà ben servit d'esgrima i algun embolic.

Si els nebots ja són crescuts podran riure tots plegats amb el *Molt soroll per no res* o amb el festiu *Sugar*. També *Gente bien* promet. I el *Sik Sik* a l'Acadèmia. Intriga? *Testimoni de càrrec*. *

E

'El petit príncep, el musical' presenta amb molta tendresa el món de la rosa i l'estel

S

'Scaramouche' és el musical que apunta la forquilla d'edat més àmplia. No decep ningú